

Boek 3.

De blauwe Ridder.

+ De schildknaap van de Koning +

Hoofdstuk 1 – De Eerste Dag als Schildknaap.

De ochtendzon scheen door het raam van Thomas' kamer toen hij wakker werd.

Vandaag was anders dan alle andere dagen.

Voor het eerst zou hij zijn taken als officiële schildknaap uitvoeren.

Op de stoel naast zijn bed lag zijn nieuwe blauwe mantel met het teken van de gouden leeuw.

Thomas glimlachte.

Nog maar een paar jaar geleden had hij in de sloppenwijk geslapen onder een lekkend dak.

Nu woonde hij in het kasteel.

Toch was hij zijn verleden niet vergeten.

Beneden wachtte zijn moeder hem op.

Maria had inmiddels mooie, eenvoudige kleding, maar haar warme glimlach was dezelfde gebleven.

"Je ziet er zenuwachtig uit," zei ze.

"Dat ben ik ook een beetje."

Ze legde haar hand op zijn schouder.

"Dat betekent dat je deze taak serieus neemt."

Samen liepen ze naar de binnenplaats.

Daar stonden de oude ridder, prins Willem en verschillende schildknapen al te wachten.

De oude ridder stapte naar voren.

"Veel mensen denken dat een schildknaap leert vechten."

Hij keek de jongens één voor één aan.

"Maar dat is niet het belangrijkste."

Thomas luisterde aandachtig.

"Een schildknaap leert dienen."

Daarna kreeg iedere jongen een opdracht.

Sommigen moesten de stallen schoonmaken.

Anderen moesten harnassen poetsen. Thomas kreeg een emmer, een doek en een stapel modderige laarzen.

Hij keek verbaasd.

"Alleen dit?"

De oude ridder glimlachte.

"Begin maar."

Urenlang werkte Thomas zonder te klagen.

Toen hij klaar was, inspecteerde de oude ridder het werk.

Hij knikte goedkeurend.

"Goed gedaan."

Thomas glimlachte trots.

"Het waren maar laarzen."

"Nee," zei de oude ridder.

"Het was je eerste les."

Thomas keek hem vragend aan.

De oude ridder legde een hand op zijn schouder.

"Wie kleine taken goed uitvoert, kan later grote verantwoordelijkheden dragen."

Die woorden bleven de rest van de dag in zijn hoofd hangen.

En zo begon het eerste jaar van zijn lange weg naar het ridderschap.

Hoofdstuk 2 – Het Zadel en het Ros.

De volgende ochtend werd Thomas nog voor zonsopgang gewekt. Een schildknaap moest vroeg opstaan. Heel vroeg. Toen hij de stallen binnenliep, kwam de warme geur van hooi en paarden hem tegemoet. Tientallen paarden stonden rustig in hun boxen.

Sommige sliepen nog. Andere keken nieuwsgierig naar de jonge schildknapen.

Prins Willem stond al te wachten.

"Ik hoop dat we vandaag mogen rijden," zei hij enthousiast.

Maar de oude ridder schudde zijn hoofd.

"Nog niet."

De jongens keken teleurgesteld.

"Voordat je een paard mag besturen, moet je eerst leren voor een paard te zorgen."

Daarna kregen alle schildknapen een taak.

Ze moesten de stallen schoonmaken, vers water brengen en de dieren borstelen.

Thomas kreeg een grote bruine hengst toegewezen.

Het paard heette Brando.

Toen Thomas dichterbij kwam, draaide het dier zijn hoofd weg.

"Volgens mij mag hij me niet," zei Thomas.

De oude ridder glimlachte.

"Paarden vertrouwen niet zomaar iedereen."

Geduldig begon Thomas de hengst te borstelen.

In het begin bleef Brando onrustig.

Maar na verloop van tijd werd hij rustiger.

Langzaam liet het dier zich aanraken.

Zelfs zijn oren gingen ontspannen naar achteren.

"Zie je?" zei de oude ridder.

"Vertrouwen groeit stap voor stap."

Na het middaguur mochten de jongens eindelijk oefenen met zadelen.

Thomas werkte zorgvuldig.

Hij controleerde iedere gesp.

Iedere riem.

Toen alles klaar was, keek de oude ridder tevreden.

"Goed gedaan."

Thomas glimlachte.

Even later legde Brando zijn grote hoofd tegen zijn schouder.

Alsof het paard hem eindelijk accepteerde.

Die kleine beweging maakte Thomas verrassend blij.

Op de terugweg naar het kasteel dacht hij aan de les van die dag.

Niet alleen paarden hadden vertrouwen nodig.

Mensen ook.

En vertrouwen kon je niet afdwingen.

Je moest het verdienen.

Stap voor stap.

Dag na dag.

Net zoals een schildknaap langzaam een ridder wordt.